

พัฒนาการทางวากยสัมพันธ์ของเด็กกลุ่มชาติพันธุ์อาข่า
ในการเล่าเรื่องภาษาไทยในฐานะภาษาที่สอง
Syntactic Development of Akha Children in Storytelling in Thai
as a Second language

อาภิสรา พลนรัตน์^{1*}, สุทัศน์ คล้ายสุวรรณ^{2*}, นานฟ้า จันทะพรหม^{3*}

^{1* 2* 3*} คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย อ.เมือง จ.เชียงราย 57100

E-mail : hm_apisarap@cr.ru.ac.th

บทคัดย่อ

ผู้วิจัยสนใจศึกษาพัฒนาการของการรับภาษาไทยในฐานะภาษาที่สองของกลุ่มเด็กชาติพันธุ์อาข่า เลือกวเคราะห์พัฒนาการทางด้านวากยสัมพันธ์จากเรื่องเล่าของเด็กในกลุ่มชาติพันธุ์อาข่า กรณีศึกษาของนักเรียนโรงเรียนห้วยแม่ซ้าย ตำบลแม่ยาว อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย 5 กลุ่มอายุ ได้แก่ กลุ่มอายุ 4 ปี 6 ปี 8 ปี 10 ปี และ 12 ปี กลุ่มอายุละ 4 คน (ชาย 2 หญิง 2) รวมทั้งหมด 20 คน โดยตั้งสมมุติฐานการเล่าเรื่องจากภาพ 10 ภาพ แสดงให้เห็นพัฒนาการความซับซ้อนของโครงสร้างประโยค และการใช้จำนวนของหน่วยย่อย ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการสื่อสารที่เหมาะสมที่จะใช้วิเคราะห์พัฒนาการทางวากยสัมพันธ์

ผลการวิเคราะห์ในเชิงปริมาณในแง่จำนวนของหน่วยย่อยสรุปได้ว่า ค่าเฉลี่ยของจำนวนของหน่วยย่อยมีปริมาณเพิ่มขึ้นตามอายุตามลำดับน้อยสุดไปถึงมากที่สุด ผลการวิเคราะห์พัฒนาการทางวากยสัมพันธ์ในแง่ขนาดของหน่วยย่อย สรุปได้ว่าจำนวนของหน่วยย่อยที่มีขนาดใหญ่กว่า 5 คำ และเล็กกว่า 5 คำ มีจำนวนมากในทุกกลุ่มอายุ และผลการวิเคราะห์ในเชิงปริมาณในแง่โครงสร้างของหน่วยย่อย สรุปได้ว่ากลุ่มอายุ 10 ปี ใช้อนุประโยคเชื่อมในการเล่าเรื่องมากที่สุด ส่วนกลุ่มอายุ 12 ปี ใช้ประโยคความรวมในการเล่าเรื่องมากที่สุด และ เด็กผู้หญิงจะเลือกใช้ประโยคได้ซับซ้อนมากกว่า เด็กผู้ชายในทุกๆกลุ่มอายุ

คำสำคัญ: พัฒนาการทางวากยสัมพันธ์, กลุ่มชาติพันธุ์อาข่า, การเล่าเรื่อง, ภาษาที่สอง, หน่วยย่อย

Abstract

The researchers therefore paid an interest to study the acquisition development of Thai as a second language of Akha children by examining the syntactic development observed from storytelling by 20 Akha ethnic students at Huaymaesai school, Maung district, Chiang Rai province. The students were sectioned into 5 groups based on their age of 4, 6, 8, 10, and 12 years old, and each group consisted of 4 students. (2 girl students and 2 boy students) total 20 people. The hypothesis was based on the assumption that storytelling of 10 pictures would demonstrate the development of complexity of sentence structure, and the number of utterances which were considered key communication devices for the analysis of syntactic development.

The quantitative analysis revealed that the number of utterances showed incremental figure in ascending order according to their age from the youngest to the oldest children. The analysis of the quantitative syntactic development analysis in terms of the length of utterances shows a large amount of utterances with 5 and smaller than 5 words were found in every age group. The utterances structure analysis showed that 10 year-old students demonstrated the use of clauses in the storytelling at the highest level while 12 year-old groups tended to use compound sentences and girl students will choose to use more complex sentences than boy students of all age groups.

Keywords: Development of Syntax, Akha Ethnic Group, Narration, Second Language, Utterance

1. บทนำ

ประเทศไทยมีกลุ่มชาติพันธุ์หรือชนกลุ่มน้อยประมาณ 70 กลุ่ม ซึ่งได้กระจายอาศัยอยู่ทั่วประเทศ เพราะประเทศไทยตั้งอยู่ใจกลางผืนแผ่นดินใหญ่เรียกว่า “เอเชียอาคเนย์หรือสุวรรณภูมิ” ทำให้มีความหลากหลายด้านภาษาชาติพันธุ์และวัฒนธรรม จังหวัดเชียงรายจัดเป็นจังหวัดในกลุ่มที่มีกลุ่มชนหลายชาติพันธุ์อาศัยอยู่ทั้งตามที่ราบและบนดอยสูง ซึ่งชนเผ่าแต่ละกลุ่มจะมีภาษา ศาสนา ประเพณี และวัฒนธรรมแตกต่างกันไปตามแต่วิถีดั้งเดิมที่บรรพบุรุษได้ปฏิบัติสืบทอดกันมาแต่ทั้งนี้ทุกกลุ่มชนชาติพันธุ์ได้ใช้ภาษาไทยมาตรฐานเป็นภาษาที่สองในการติดต่อราชการ ติดต่อสื่อสารเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ในประเทศไทยโดยเฉพาะการเข้าศึกษาในโรงเรียนเริ่มตั้งแต่ชั้นอนุบาลเป็นต้นไป

จากการศึกษาของ อนันตา สุขวัฒน์ และคณะ (2563 :3) สรุปที่มาของชาวอาข่าในประเทศไทยว่า “อาข่ามีถิ่นฐานเดิมอยู่บนภูเขาทางตะวันตกเฉียงใต้ของประเทศจีนในแถบมณฑลยูนนาน จากนั้นได้อพยพลงมาตั้งถิ่นฐานทางตอนใต้ผ่านทางตะวันออกของประเทศพม่า ทางตะวันตกของลาว ทางภาคตะวันตกเฉียงเหนือของเวียดนาม เรื่อยมาจนถึงทางตอนเหนือของประเทศไทย” แม้ว่าคนอาข่าส่วนใหญ่จะอาศัยอยู่ตามภูเขา แต่ในกลุ่มอาข่าด้วยกันเองก็มีการแบ่งกลุ่มอาข่าออกเป็นกลุ่มย่อยอีกหลายกลุ่ม “อาข่าในไทยแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ อุโละอาข่า (Ulo Akha) โลมิอาข่า (Lomi Akha) และผามิอาข่า (Pami Akha)” โดยกลุ่มชาติพันธุ์กลุ่มนี้จะอาศัยกระจายกันเป็นกลุ่ม ๆ บางกลุ่มมีจำนวนมากจนสามารถตั้งเป็นหมู่บ้าน ในขณะที่บางกลุ่มอาศัยปะปนกับกลุ่มชาติพันธุ์กลุ่มอื่น ๆ

ภาษาอาข่า เป็นภาษาหนึ่งในสาขาโลโล-พม่ากลุ่มโลโลใต้ของภาษาตระกูลทิเบต-พม่า (TibetoBurman) ภายใต้ภาษาตระกูลใหญ่จีน-ทิเบต (Sino-Tibetan language family) ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะต้น 22 หน่วยเสียง ไม่มีหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย มีหน่วยเสียงสระ 13 หน่วยเสียง ไม่แยกความสั้น - ยาวของเสียงสระ มีหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียง แบ่งเป็น 2 ชุด คือ ชุดเสียงวรรณยุกต์กลาง ต่ำ สูง ที่เป็นเสียงปกติ และชุดเสียงวรรณยุกต์ กลาง ต่ำ สูง ที่มีลักษณะเสียงบิ๊บหนักร (creaky) ในด้านไวยากรณ์ภาษาอาข่าเป็นภาษาที่มีโครงสร้างไวยากรณ์แบบประธาน-กรรม-กริยา (SOV) เช่นเดียวกับภาษาอื่นๆในตระกูลทิเบต-พม่า (Panadda 1993, 2010)

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายได้ตั้งอยู่ใกล้กับถิ่นที่กลุ่มชาติพันธุ์อาข่าอาศัยอยู่ อีกทั้งได้จัดตั้งโครงการอ่านออกเขียนได้ตามราโชบายของศาสตร์พระราชา คณะผู้วิจัยได้ศึกษาภาษากลุ่มชาติพันธุ์ 2 กลุ่ม คือ ภาษาลาหู่ และ ภาษาอาข่า จากกลุ่มโรงเรียนที่เข้าร่วมโครงการฯ โดยบทความวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยขอเสนอ “การใช้วากยสัมพันธ์ของเด็กกลุ่มชาติพันธุ์อาข่า” ที่ศึกษาศึกษาอยู่โรงเรียนห้วยแม่ซ้าย ตำบลแม่ยาว อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย ซึ่งนักเรียนส่วนใหญ่เป็นกลุ่มชาติพันธุ์อาข่า ใช้ภาษาอาข่าเป็นภาษาแม่ และใช้ภาษาไทยมาตรฐานเป็นภาษาที่สอง โดยสนใจศึกษา “พัฒนาการทางวากยสัมพันธ์ของเด็กกลุ่มชาติพันธุ์อาข่าในการเล่าเรื่องภาษาไทยในฐานะเป็นภาษาที่สอง” เพราะการศึกษาพัฒนาการทางภาษาเด็กในประเทศไทยส่วนใหญ่พบเพียงในเด็กไทย ดังที่ สุทธาสินี ปิยพสุนทร (2552) ได้ศึกษาพัฒนาการของความซับซ้อนทางวากยสัมพันธ์และการผสมกันทางไวยากรณ์ในเรื่องเล่าของเด็กไทย พบว่า ชนิดของคำและจำนวนที่ปรากฏในอนุพจน์รวมถึงจำนวน

อนุพากย์ในหน่วยซับซ้อนและความสัมพันธ์เชิงกลหลั่นของอนุพากย์ในหน่วยซับซ้อนนั้นมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นในกลุ่มอายุที่มากขึ้น ซึ่งได้ศึกษาในกลุ่มเด็กไทย 4 กลุ่มอายุ คือ 4 6 9 และ 11 ปี ซึ่งงานวิจัยเรื่องนี้ นับเป็นอีกเรื่องหนึ่งที่จุดประกายให้ผู้วิจัยมีความสนใจศึกษาพัฒนาการทางภาษาของเด็กกลุ่มชาติพันธุ์อื่น ๆ เพราะยังไม่ม้งงานวิจัยที่ศึกษาออกมาแบบรูปธรรม คณะผู้วิจัยเริ่มศึกษาจากกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ (มูเซอ) กับ ชาติพันธุ์อาข่า โดยบทความเรื่องนี้ขอนำเสนอผลการศึกษาของกลุ่มชาติพันธุ์อาข่า ตลอดจนในส่วนของการศึกษางานวิจัยด้านการรับภาษาก็จะมุ่งเน้นไปที่ การรับภาษาต่างประเทศ ไม่ค่อยมีการศึกษาการรับภาษาของกลุ่มชาติพันธุ์ ด้วยเหตุนี้เองผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาเรื่องนี้เพื่อให้เป็นแนวทางในการจัดทำแบบฝึกหัดพัฒนาทักษะการใช้ภาษาไทยในฐานะภาษาที่สองในลำดับต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อวิเคราะห์พัฒนาการทางด้านวากยสัมพันธ์ของเด็กกลุ่มชาติพันธุ์อาข่า

3. สมมติฐานในการวิจัย

1. การเล่าเรื่องของเด็กชาติพันธุ์อาข่าทั้ง 5 กลุ่มอายุ แสดงให้เห็นถึงพัฒนาการทางวากยสัมพันธ์ในแง่จำนวนคำ และความซับซ้อนของโครงสร้างประโยคจากอายุน้อยที่สุด ถึง อายุมากที่สุด ตามลำดับ
2. เด็กผู้หญิงเลือกใช้คำและความซับซ้อนของโครงสร้างประโยคมากกว่าเด็กผู้ชาย

4. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

สามารถนำผลวิจัยที่ได้เป็นแนวทางในการศึกษาพัฒนาการทางภาษาไทยของเด็กกลุ่มชาติพันธุ์อื่นและเป็นแนวทางในการจัดทำแบบฝึกหัดพัฒนาทักษะการใช้ภาษาไทยในฐานะภาษาที่สอง

5. นิยามศัพท์เฉพาะ

พัฒนาการทางวากยสัมพันธ์ (development of syntax) หมายถึง การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมด้านการใช้การกระบวนกรของคำที่รวมกันเป็นประโยค และความสัมพันธ์ในแง่หน้าที่ และโครงสร้างทางไวยากรณ์ และด้านการใช้โครงสร้างภาษาของเด็กในช่วงอายุต่างๆในบริบทภาษาหนึ่ง

กลุ่มชาติพันธุ์อาข่า (Akha) หมายถึง กลุ่มชาติพันธุ์ที่มีภาษาอยู่ในตระกูลจีน – ทิเบต สาขาธิเบต – พม่า มีประชากรประมาณ 50,000 คน (สุวิไล เปรมศรีรัตน์และคณะ, 2547) ประชากรอาศัยอยู่ในบริเวณภาคเหนือของประเทศไทยจำนวนมาก

การเล่าเรื่อง (narration) หมายถึง เป็นวิธีหนึ่งที่ส่งสาร เพื่อให้เรื่องน่าสนใจ ในงานวิจัยนี้ เป็นการเล่าเหตุการณ์เรียงต่อเนื่องกันตามกาลเวลา

ภาษาที่สอง (Second language, L2) หมายถึง ภาษาที่บุคคลเรียนรู้หลังจากภาษาแรก เป็นภาษาที่มีบทบาทสำคัญในสังคม ในฐานะภาษาราชการ ภาษาเพื่อการติดต่อสื่อสาร เพื่อการศึกษา เพื่อธุรกิจ และเพื่อการเมืองการปกครอง (พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์, 2553, น. 397)

หน่วยถ้อย (utterance) มีคำนิยาม 2 ลักษณะ คือ หน่วยถ้อยในความหมายกว้าง หมายถึง หน่วยทางกายภาพที่มีนัยถึงกระบวนการผลิตเสียงกลุ่มนั้นออกมา (Crystal, 1991) หน่วยถ้อยในความหมายแคบ หมายถึง ส่วนของภาษาพูดโดยใครก็ตามที่ข้างหน้าเป็นการหยุดเงียบ (silence) และข้างหลังก็เป็นการหยุดเงียบ (Fries, 1952) ในงานวิจัยเรื่องนี้ผู้วิจัยใช้หน่วยถ้อยในความหมายแคบ และใช้หน่วยระหว่างการหยุด (Pause Defined Unit-PDU) หรือช่วงการพูดจากการหยุดเว้นระยะหนึ่งไปยังการหยุดเว้นระยะที่หนึ่ง ในการตัดสินขอบเขตของหน่วยถ้อย (utterance boundary) (นิรติศัย กระจายเกียรติ, 2545, น.5)

6. วิธีดำเนินการ

6.1 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ข้อมูลทางภาษาที่ใช้วิเคราะห์ในงานวิจัยนี้เน้นที่ข้อมูลเชิงประจักษ์ที่ได้กลุ่มชาติพันธุ์อาข่าที่ใช้จริงในชีวิตประจำวันดังนั้นการเก็บรวบรวมข้อมูลจึงเน้นที่ข้อมูลภาษาพูด ขณะที่เล่าเรื่องจากภาพตามจินตนาการของเด็กโดยได้ บันทึกเสียงจากการเล่าเรื่องจากภาพ 10 ภาพ ซึ่งเป็นภาพที่เด็กไม่เคยเห็นมาก่อน กรณีศึกษาของนักเรียนโรงเรียนบ้านสันกอง อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย แบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 5 กลุ่มอายุ ได้แก่ กลุ่มอายุ 4 ปี 6 ปี 8 ปี 10 ปี และ 12 ปี กลุ่มอายุละ 4 คน (ชาย 2 หญิง 2) รวมทั้งหมด 20 คน

6.2 การกำหนดกลุ่มตัวอย่าง

เลือกผู้ให้ข้อมูลจำนวน 20 คน ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการเก็บข้อมูลภาษาสำหรับการวิเคราะห์ในงานวิจัยนี้ จะเน้นที่ตัวแปรอายุและเพศเป็นสำคัญ โดยควบคุมตัวแปรอื่นๆ ที่มีผลต่อรูปไวยากรณ์ของภาษา เช่น ถิ่นหรือชาติพันธุ์ ของผู้พูด ดังนั้นจึงได้กำหนดคุณสมบัติเบื้องต้นของผู้ให้ข้อมูลไว้ดังนี้

- 1) ต้องไม่มีความผิดปกติด้านการพูดหรือการฟัง
- 2) ต้องเป็นชาติพันธุ์อาข่า มีถิ่นกำเนิดหรือภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดเชียงราย
- 3) ใช้ภาษาอาข่าเป็นภาษาแม่และใช้ติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวันทั้งในบ้านและ

นอกบ้าน

6.3 ข้อมูลและการเก็บข้อมูล

เมื่อได้กลุ่มเป้าหมายและจำนวนของกลุ่มเป้าหมายแล้ว จึงได้วางแผนเก็บข้อมูล ลักษณะของข้อมูลจะต้องเป็นภาษาพูดภาษาไทย ดังนั้นจึงต้องเก็บข้อมูลด้วยการบันทึกเสียง โดยต้องได้รับอนุญาตจากผู้ให้ข้อมูลแล้ว การเก็บข้อมูลคือ ให้เด็กดูภาพทีละคน ทีละภาพ และให้เด็กเล่าเรื่องตามภาพที่เห็นซึ่งจะต้องเป็นลักษณะของการพูดต่อเนื่องกัน ความยาวคนละประมาณ 2-3 นาที ในการเล่าเรื่องราวนั้น หากผู้ให้ข้อมูลนิ่งเงียบไป ผู้เก็บข้อมูลจะต้องตั้งคำถามหรือต่อบทสนทนาให้การพูดนั้นดำเนินต่อไปจนจบ ในกรณีที่ไมเล่าเรื่อง ผู้เก็บข้อมูลก็อาจจะต้องถามนำเพื่อให้เล่าเรื่องหรือเป็นผู้เปิดการสนทนาก่อนเพื่อชวนผู้ให้ข้อมูลคุยเรื่องทั่วไป

6.4 ถอดแถบบันทึกเสียง (เป็นภาษาไทยที่ได้จากการเล่าเรื่องจากภาพ)

เมื่อได้ข้อมูลจากการบันทึกเสียงแล้ว จึงนำข้อมูลนั้นมาถอดแถบบันทึกเสียง พิมพ์เป็นตัวบท(text) การถอดแถบบันทึกเสียงลงเป็นตัวบทนั้น จะใช้การถอดคำศัพท์ตามเสียงพูดของผู้พูด เช่น คำว่า “แล้วก็” ถ้าผู้พูดออกเสียง “และก็” ก็จะเขียนว่า “และก็” หรือคำที่มีเสียงควบกล้ำในภาษาไทยมาตรฐาน หากผู้พูดพูดโดยไม่มีเสียงควบกล้ำก็จะถ่ายเสียงตามนั้น เช่น “กลับ” เป็น “กับ” หรือ เรียบ เป็น เลียบ เป็นต้น ทั้งนี้ข้อมูลที่บันทึกเสียงมาหากไม่ชัดเจนผู้วิจัยได้ตัดทิ้งไปจึงคัดเฉพาะข้อมูลที่ถอดเสียงแล้วมีความสมบูรณ์สำหรับการวิเคราะห์เท่านั้น

7. ผลวิจัย

ผู้วิจัยขอเสนอผลการการวิจัย 2 รูปแบบ ปัจจัยด้านอายุ และ เพศ ตามลำดับ

7.1 ปัจจัยด้านอายุ

7.1.1 ผลการวิเคราะห์พัฒนาการทางวากยสัมพันธ์ในแง่ขนาดของคำ สรุปได้ว่าจำนวนของคำที่มีขนาดเฉลี่ย 5 คำ และเล็กกว่า 5 คำ มีจำนวนมากในทุกกลุ่มอายุ การวิเคราะห์ขนาดของหน่วยถ้อยเริ่มจากการวิเคราะห์ขอบเขตของหน่วยถ้อย และนับจำนวนของคำในแต่ละหน่วยถ้อย เพื่อแสดงขนาดของหน่วยถ้อย และท้ายสุดก็หาค่าเฉลี่ยของขนาดหน่วยถ้อย ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1

ค่าเฉลี่ยของขนาดของหน่วยถ้อยของเด็กราชดิพนธ์อาษา 5 กลุ่มอายุ (คิดเป็นจำนวนคำต่อหน่วยถ้อย)

ผู้เล่าเรื่อง คนที่	กลุ่มอายุเด็ก				
	4 ปี	6 ปี	8 ปี	10 ปี	12 ปี
1 (หญิง)	4.8	4.9	5.1	6.3	6.5
2 (หญิง)	4.5	4.6	5.4	6.1	6.4
3 (ชาย)	3.9	4.4	4.8	5.5	5.9
4 (ชาย)	3.8	4.3	4.7	5.1	5.3
รวม	17	18.2	20	23	24.1
เฉลี่ย	4.25	4.55	5	5.75	6.02

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นค่าเฉลี่ยของขนาดของหน่วยถ้อยของผู้เล่าเรื่องแต่ละกลุ่มอายุ เด็กชาติพนธ์อาษา กลุ่มอายุ 4 ปี มีค่าเฉลี่ยของขนาดหน่วยถ้อย 4.25 คำ ต่อ 1 หน่วยถ้อย เด็กชาติพนธ์อาษา กลุ่มอายุ 6 ปี มีค่าเฉลี่ยของขนาดหน่วยถ้อย 4.55 คำ ต่อ 1 หน่วยถ้อย เด็กชาติพนธ์อาษา กลุ่มอายุ 8 ปี มีค่าเฉลี่ยของขนาดหน่วยถ้อย 5 คำ ต่อ 1 หน่วยถ้อย เด็กชาติพนธ์อาษากลุ่มอายุ 10 ปี มีค่าเฉลี่ยของขนาดหน่วยถ้อย 5.75 คำ ต่อ 1 หน่วยถ้อย และ เด็กชาติพนธ์อาษา กลุ่มอายุ 12 ปี มีค่าเฉลี่ยของขนาดหน่วยถ้อย 6.02 คำ ต่อ 1 หน่วยถ้อย สรุปเบื้องต้นได้ว่าจำนวนของคำที่มีขนาดเฉลี่ย 5 คำ ต่อ 1 หน่วยถ้อย มีในกลุ่มอายุ 8 10 12 ปี และเล็กกว่า 5 คำ ต่อ 1 หน่วยถ้อย มีในกลุ่มอายุ 4 และ 6 ปี จะเห็นได้ว่าเป็นไปตามลำดับอายุจากน้อยที่สุดไปหามากที่สุด ความแตกต่างของขนาดหน่วยถ้อยข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่าเป็นพัฒนาการของขนาดหน่วยความจำระยะสั้นของเด็กชาติพนธ์อาษาที่มีขนาดเล็กกว่าและใหญ่ขึ้นเมื่ออายุมากขึ้นตามลำดับ ตลอดจนมองเห็นความแตกต่างของการเล่าเรื่องของเด็กที่มีการแบ่งความเป็นส่วนย่อยต่าง ๆ ทั้งนี้ถ้าเก็บข้อมูลในภาษาผู้ใหญ่อาจพบลักษณะขยายความเพิ่มเข้าในหน่วยถ้อยทำให้หน่วยถ้อยมีจำนวนคำเพิ่มขึ้นได้

7.1.2 ผลการวิเคราะห์ในเชิงปริมาณในแง่โครงสร้างของหน่วยถ้อย สรุปได้ว่า กลุ่มอายุ 4 และ 6 ปี ใช้ประโยคความเดียวได้มากกว่าประโยคความรวม มากขึ้นตามลำดับ กลุ่มอายุ 12 ปี ใช้อนุประโยคเชื่อมในการเล่าเรื่องมากที่สุด ส่วนกลุ่มอายุ 8 ปีและ 10 ปี ใช้ประโยคความรวมในการเล่าเรื่องมากที่สุดตามลำดับ ดังนี้

ตารางที่ 2

โครงสร้างของหน่วยย่อยในการเล่าเรื่องของเด็กชาติพันธุ์อาข่า 5 กลุ่มอายุ

โครงสร้าง ของหน่วยย่อย	กลุ่มอายุของผู้เล่าเรื่อง				
	4 ปี	6 ปี	8 ปี	10 ปี	12 ปี
1. ประโยคความเดียว	18 (11.61)	28 (13.86)	60 (22.81)	89 (31.56)	78 (23.42)
2. ประโยคความรวม	27 (17.41)	41 (20.29)	52 (19.77)	70 (24.82)	135 (40.54)
3. อนุประโยคเชื่อม (แสดงความต่อเนื่องของ เหตุการณ์)	60 (38.70)	76 (37.62)	89 (33.84)	92 (32.62)	70 (21.0)
4. อื่น ๆ	50 (32.25)	57 (28.21)	62 (23.57)	31 (10.99)	50 (15.01)
รวม	155	202	263	282	333

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นโครงสร้างและจำนวนของหน่วยย่อยแต่ละประเภทในการเล่าเรื่องของเด็กชาติพันธุ์อาข่า 5 กลุ่มอายุ กล่าวคือ เด็กกลุ่มอายุ 4 ปี, 6 ปี, 8 ปี และ 10 ปี ใช้หน่วยย่อยเป็นอนุประโยคเชื่อมมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 38.70, 37.62, 33.84 และ 32.62 ตามลำดับอายุน้อยไปหามาก ส่วนเด็กกลุ่มอายุ 12 ปี ใช้หน่วยย่อยเป็นประโยคความรวมมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 40.54 ดังตัวอย่างการใช้หน่วยย่อยเป็นอนุประโยคเชื่อม แสดงความต่อเนื่องของเหตุการณ์ เช่น แล้วหมาก็เดินๆ(4 ปี) มั่นกันนอน# (4 ปี) แมวจึงกินข้าว# (6ปี) ก็เห็นนกบินมา# (6ปี)

เด็กกลุ่มอายุ 12 ปี ใช้หน่วยย่อยเป็นประโยคความรวมมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 40.54 เช่น น้องกำลังดูหมาและคุยกับเพื่อน# รถสีแดงกำลังวิ่งมาแต่เขาไม่กลัว#

เด็กกลุ่มอายุ 10 ปี ใช้หน่วยย่อยเป็นประโยคความเดียวมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 31.56 เช่น แมวอ้วนเดินมาหา# หมาเป็นเพื่อนกับแมว# แมวน้อยกินข้าว# เป็นต้น

7.2 ปัจจัยด้านเพศ

7.2.1 ผลการวิเคราะห์พัฒนาการทางวากยสัมพันธ์ในแง่ขนาดของคำ สรุปได้ว่าเพศหญิงมีจำนวนของคำที่มีขนาดเฉลี่ย 5 คำ มากกว่าเพศชาย ได้ศึกษาการนับจำนวนของคำในแต่ละหน่วยย่อย เพื่อแสดงขนาดของหน่วยย่อย และท้ายสุดก็หาค่าเฉลี่ยของขนาดหน่วยย่อยทั้งเพศหญิงและชาย ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3

ค่าเฉลี่ยของขนาดของหน่วยถ้อยของเด็กรายและเด็กหญิงชาติพันธุ์ (คิดเป็นจำนวนคำต่อหน่วยถ้อย)

ผู้เล่าเรื่อง คนที่	กลุ่มอายุเด็ก				
	4 ปี	6 ปี	8 ปี	10 ปี	12 ปี
เพศหญิง	4.65	4.75	5.25	6.2	6.45
เพศชาย	3.85	4.35	4.75	5.3	5.60

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นค่าเฉลี่ยของขนาดของหน่วยถ้อยของผู้เล่าเรื่องกลุ่มเด็กผู้หญิงมีค่าเฉลี่ยของขนาดหน่วยถ้อยมากกว่ากลุ่มเด็กผู้ชายทุกกลุ่มอายุ สรุปเบื้องต้นได้ว่า กลุ่มเด็กผู้หญิงมีจำนวนของคำที่มีขนาดเฉลี่ยเล็กกว่า 5 คำ ต่อ 1 หน่วยถ้อย มีในกลุ่มอายุ 4 ปี และ 6 ปี มากกว่า 5 คำ ต่อ 1 หน่วยถ้อยมีในกลุ่มอายุ 8 ปี, 10 ปี และ 12 ปี ส่วนกลุ่มเด็กผู้ชายมีจำนวนของคำที่มีขนาดเฉลี่ยเล็กกว่า 5 คำ ต่อ 1 หน่วยถ้อย มีในกลุ่มอายุ 4 ปี, 6 ปี และ 8 ปี มากกว่า 5 คำ ต่อ 1 หน่วยถ้อยมีในกลุ่มอายุ 10 ปี และ 12 ปี ตามลำดับอายุที่มากขึ้น

7.2.2 ผลการวิเคราะห์ในเชิงปริมาณในแง่โครงสร้างของหน่วยถ้อย สรุปได้ว่ากลุ่มเด็กผู้หญิงจะเลือกใช้ประโยคซับซ้อนได้มากกว่าเด็กผู้ชายในทุกๆกลุ่มอายุ

ตารางที่ 4

โครงสร้างของหน่วยถ้อยในการเล่าเรื่องของเด็กผู้ชายและผู้หญิงกลุ่มชาติพันธุ์อาฮา 5 กลุ่มอายุ

โครงสร้าง ของหน่วยถ้อย	กลุ่มอายุของผู้เล่าเรื่อง				
	4 ปี	6 ปี	8 ปี	10 ปี	12 ปี
1. ประโยคความเดียว					
เพศหญิง	11	16	38	52	45
เพศชาย	7	12	22	37	33
2. ประโยคความรวม					
เพศหญิง	16	23	30	36	76
เพศชาย	11	18	22	34	59
3. อนุประโยคเชื่อม (แสดงความต่อเนื่องของเหตุการณ์)					
เพศหญิง	40	41	50	48	39
เพศชาย	20	35	39	44	31
4. อื่น ๆ					
เพศหญิง	29	32	38	19	31
เพศชาย	21	25	24	12	19
รวม	155	202	263	282	333

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นค่าเฉลี่ยเชิงปริมาณในแง่โครงสร้างของหน่วยถ้อยคำกลุ่มเด็กผู้หญิงจะเลือกใช้ประโยคซับซ้อนได้มากกว่าเด็กผู้ชายในทุกๆกลุ่มอายุ รวมถึงในรูปโครงสร้างของหน่วยถ้อยคำอื่นๆ อาทิ ประโยคความซ้อน ประโยคกริยาเรียง ประโยคละประธาน ผู้วิจัยมีความสนใจศึกษาในลำดับต่อไป

จากผลการวิจัยข้างต้นสรุปได้ว่าความต่างของค่าเฉลี่ยในผู้พูดของผู้เล่าเรื่องแต่ละกลุ่มอายุกลุ่มอายุละ 5 คนนั้น แสดงให้เห็นว่าผู้เล่าเรื่องที่มีอายุมากมีลีลา (Style) ในการเล่าเรื่องค่อนข้างหลากหลายกว่าผู้เล่าเรื่องที่มีอายุน้อย อาจเป็นเพราะมีทักษะในการเล่าเรื่อง (narrative skill) มีประสบการณ์และพัฒนาการด้านต่าง ๆ ที่ส่งผลให้การเล่าเรื่องในแต่ละช่วงวัยแตกต่างกัน

8. สรุปและอภิปรายผล

การศึกษาพัฒนาการทางวากยสัมพันธ์ของเด็กกลุ่มชาติพันธุ์อาข่าในการเล่าเรื่องภาษาไทยในฐานะเป็นภาษาที่สอง สรุปได้ว่า พัฒนาการทางวากยสัมพันธ์ในเชิงปริมาณในส่วนของจำนวนของหน่วยถ้อยคำเฉลี่ยของจำนวนหน่วยถ้อยคำเพิ่มขึ้นตามอายุ สอดคล้องกับงานวิจัยของ นิรติศัย กระจ่ายเกียรติ (2545) ที่ได้ศึกษาพัฒนาการทางวากยสัมพันธ์ของเด็กไทยในการเล่าเรื่อง ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นเด็กเชื้อชาติใดก็ยังคงมีพัฒนาการรับภาษาแบบค่อยเป็นค่อยไปตามลำดับ ดังที่เบอร์แมน และสโลบิน (Berman and Slobin, 1994:23-24) ได้อธิบายแจกแจงเช่นเดียวกันนี้ สรุปได้ว่า เด็กอายุน้อยที่สุดส่วนใหญ่เล่าเรื่องในลักษณะที่เป็นกิจกรรมที่ได้ทำร่วมกับคู่สนทนาในวัยผู้ใหญ่ คือบรรยายรายละเอียดของภาพที่ละภาพ ทั้งนี้เด็กที่อายุน้อยที่สุดจะเล่าเรื่องไม่เหมือนกับเด็กที่มีอายุ 5 ปี และเด็กอายุ 5 ปีก็ยังเล่าเรื่องแตกต่างจากเด็กกลุ่มอายุ 9 ปี

ส่วนผลการวิเคราะห์พัฒนาการทางวากยสัมพันธ์ในแง่ขนาดของหน่วยถ้อยคำของเด็กกลุ่มชาติพันธุ์อาข่า สรุปได้ว่าจำนวนของคำที่มีขนาดเฉลี่ย 5 คำ และเล็กกว่า 5 คำ มีจำนวนมากในทุกกลุ่มอายุ คล้ายกับเด็กทั่วโลก ดังที่ได้กล่าวไว้ในงานวิจัยของบราวน์ (Brown, 1970,1976) ได้ศึกษาเกี่ยวกับขนาดของหน่วยถ้อยคำ (Mean Length of Utterance-MLU) ในการศึกษาหน่วยถ้อยคำที่มีการเกิดขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติของเด็ก 3 คน แบบติดตามต่อเนื่องเป็นระยะยาว สรุปได้ว่าเด็กที่มีค่าเฉลี่ยของขนาดหน่วยถ้อยคำเท่ากับผลการวิจัยของบราวน์ มีพัฒนาการทางภาษาอยู่ในระดับเดียวกัน ถึงแม้ว่าจะต่างกัน อย่างไรก็ตาม ค่าเฉลี่ยของขนาดหน่วยถ้อยคำที่พบในงานวิจัยของบราวน์ เพิ่มขึ้นตามช่วงอายุเริ่มจากค่าเฉลี่ยของขนาดหน่วยถ้อยคำ 1.2 คำ ต่อ 1 หน่วยถ้อยคำ มีความสัมพันธ์กับเด็กอายุประมาณ 12-26 เดือน จนถึงค่าเฉลี่ยของหน่วยถ้อยคำ 4.5 คำ ต่อ 1 หน่วยถ้อยคำ มีความสัมพันธ์กับเด็กอายุประมาณ 4 ปี ขึ้นไป ซึ่งเด็กชาติพันธุ์อาข่ากลุ่มอายุ 4 ปี มีค่าเฉลี่ยของขนาดหน่วยถ้อยคำประมาณ 4.25 คำ ต่อ 1 หน่วยถ้อยคำ จึงอยู่ในเกณฑ์คล้ายคลึงกัน

ประเด็นต่อมา ผลการวิเคราะห์ในแง่โครงสร้างและจำนวนของหน่วยถ้อยคำแต่ละประเภทในการเล่าเรื่องของเด็กชาติพันธุ์อาข่า 5 กลุ่มอายุ กล่าวคือ เด็กกลุ่มอายุ 4 ปี, 6 ปี, 8 ปี และ 10 ปี ใช้

หน่วยถ้อยเป็นอนุประโยคเชื่อมมากที่สุด ตามลำดับอายุน้อยไปหามาก ส่วนเด็กกลุ่มอายุ 12 ปี ใช้หน่วยถ้อยเป็นประโยคความรวมมากที่สุด ผู้วิจัยได้ตั้งข้อสังเกตว่าไม่สอดคล้องกับผลวิจัยของ นิรัติศัย กระจายเกียรติ (2545) ที่ค้นพบว่าเด็กไทยมีการใช้หน่วยถ้อยที่เป็นประโยคความรวมและอนุประโยคเชื่อมมีจำนวนลดลงตามอายุโดยการใช้หน่วยถ้อยที่เป็นประโยคความรวมมีจำนวนสูงสุดในเด็กกลุ่มอายุ 3-4 ปี แต่ในวัยเดียวกันของเด็กกลุ่มชาติพันธุ์อาข่าพบว่าการใช้อนุประโยคเชื่อมมากที่สุด และพบว่าการใช้ประโยคความรวมมากที่สุด ในกลุ่มเด็กอายุ 12 ปี ทั้งนี้แสดงให้เห็นถึงพัฒนาการทางวากยสัมพันธ์ในแง่ความซับซ้อนของโครงสร้างการใช้คำของผู้เล่าเรื่องในกลุ่มเด็กไทยและเด็กชาติพันธุ์อาข่าของแต่ละกลุ่มอายุและเพศต่างกันแต่อยู่บนพื้นฐานของบริบทอายุที่ค่อยๆพัฒนาตามลำดับ ไม่ได้ก้าวกระโดดแต่อย่างใด เด็กอายุน้อยเล่าเรื่องโดยใช้โครงสร้างที่ไม่ซับซ้อนเนื่องจากมีประสบการณ์น้อยประกอบกับเริ่มใช้ภาษาไทยในฐานะภาษาที่สองจึงมีคลังคำศัพท์จำกัดเฉกเช่นกับเด็กไทยเล่าเรื่องจากภาพเป็นภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สองก็จะมีพัฒนาการคล้ายคลึงกับเด็กชาติพันธุ์อาข่าเล่าเรื่องจากภาพเป็นภาษาไทยในฐานะภาษาที่สองเช่นกัน

9. ข้อเสนอแนะ

9.1 ควรศึกษาโครงสร้างสร้างของหน่วยถ้อยในรูปแบบอื่นๆ

9.2 ควรศึกษาพัฒนาการทางภาษาของเด็กกลุ่มชาติพันธุ์อื่นในการใช้ภาษาไทยในฐานะภาษาที่สองต่อไป เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึกหัดพัฒนาทักษะ ฟัง พูด อ่าน เขียน ภาษาไทย

10. รายการอ้างอิง

นิรัติศัย กระจายเกียรติ. (2545). *พัฒนาการทางวากยสัมพันธ์ของเด็กไทยในการเล่าเรื่อง*.

(วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์) . จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.

สุธาสิณี ปิยพสุนทร. (2552). *พัฒนาการความซับซ้อนทางวากยสัมพันธ์และการผสมกันทาง*

ไวยากรณ์ในเรื่องราวของเด็กไทย. (วิทยานิพนธ์ดุษฎีบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.

อนันตา สุขวัฒน์ และคณะ. (2563). *พลวัตวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์อาข่าผาหมี่ จังหวัดเชียงราย*.

สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ. กรุงเทพมหานคร.

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, ยุพาพรรณ หุ่นจำลอง และ สรัญญา เสวตมัลย์. (2544). *ทฤษฎีไวยากรณ์*.

กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- Berman, Ruth A. and Slobin, Dan Isaac. 1994. *Relating Events in Narrative: A Crosslinguistic Development Study*. Lawrence Erlbaum Associates, Publishers.
- Brown, R. 1970. *Psycholinguistics: Selected Papers by Roger Brown*. New York : Free Press. _____. 1976. *A First Language: The Early Stages*. Harmondsworth: Penguin Education.